

ΑΝΤΙΜΙΣΘΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ*

Είναι όντως λυπηρόν ότι οί Έλληνες Χημικοί υποχρεούνται έκ τών πραγμάτων, μεταξύ τών θεμάτων του Β' Πανελληνίου Χημικού Συνεδρίου να διαλαμβάνωσι και τό θέμα τής άποτιμήσεως τών υπηρεσιών των ως έπιστημόνων, έν τή ένασκήσει του έπαγγέλματός των.

Η λύπη, ήτις τους συνέχει καθίσταται τοσοῦτον μεγαλύτερα, καθ' όσον ή άμοιβή των γενικώς είναι τοιαύτη, ώστε να τους άποστερή του δικαιώματος τής υπό τας ένδεδειγμένες συνθήκας διαβιώσεως των, και τής έκ τούτου άπερισπάστου και άποδοτικότερας αντιμετώπισεως τών έκάστοτε άνακυπτόντων και άπασχολούντων αυτούς προβλημάτων, έφ' όσον υποχρεούνται να συνέχωνται από τας βιοτικές φροντίδας, και έκ τούτου να έχωσι πάντοτε έν νψ τό πώς θα αντιμετώπισωσι τας έν τή πραγματικότητι άκαλύπτους βιοτικές αύτών ανάγκας.

Είναι εις πάντας γνωστόν ότι ή συμβολή τών Χημικών και Τεχνικών γενικώς, ως ήγητόρων τής άναμορφώσεως του συγχρόνου πολιτισμού, τυγχάνει τής όλως ίδιαζούσης έκτιμήσεως τών κοινωνιών και ιδιαίτέρως τών άπασχολούντων αυτούς κύκλων, έκτιμήσεως ύλοποιουμένης μεταξύ άλλων και διά τής παροχής εις αυτούς τών άναγκαιούτων μέσων προς διαβίωσίν των εις την κατά γενικήν έκτίμησιν και άναγνώρισιν ένδεδειγμένην στάθμη.

Η παγκόσμιος αύτη αντίληψις, ως είναι εύνόητον, διεμόρφωσε και εις την όλότητα σχεδόν τών Έλλήνων, πλην τών περι τους Χημικούς διαβιούντων, την πεποίθησιν ότι δεν είναι δυνατός άλλως να έχωσι έν τή Πατρίδι ήμών τά πράγματα.

Και όμως ή τάξις τών Έλλήνων Χημικών ύπεχρεώθη να ένδώση εις την άποδοχήν συμβάσεως έργασίας, άναφερομένης εις την ρύθμισιν του θέματος τής παροχής τών υπηρεσιών των διά την πρώτην μόνον δεκαετίαν αύτών, με άρχικόν μισθόν 2.500 δρχ. και τελικόν 4.500 δρχ. Δι' αύτής οί παλαιότεροι Χημικοί οί έχοντες 15ετή, 20ετή, 25ετή κλπ. ύπηρεσίαν, ούδεμιās τυγχάνουσι κατά νόμον προστασίας, και, ως είναι εύνόητον, θα πρόκειται, σχεδόν έν τψ συνόλω των,

να έχωσι ως πρόσθετον άμοιβήν τής μακροχρονίου πείρας των και έξειδικεσεώς των, την άποκαρδίωσιν και τας έκ ταύτης συνεπειάς.

Άλλά μήπως τά και σήμερα ισχύοντα κλιμάκια τής άντιμισθίας τών Χημικών, δύνανται να θεωρηθώσιν ότι, έστω και διά την πρώτην 10ετίαν, άπονέμουσι δικαιοσύνην; Αύταποδεικτως και άδιστάκτως φρονοῦμεν όχι.

Και τουτο, διότι οί Έλληνες Χημικοί μετά μίαν 20ετίαν περίπου από του 1939, μετά μίαν 20ετίαν κατά την όποίαν τόσαι πρόοδοι έπετελέσθησαν υπ' αύτών έν τή γενικωτέρα έξυπηρετήσιν τής βιομηχανίας και του κοινωνικού συνόλου, δεν άποκαθίστανται ούδέ εις τον προπολεμικόν τρόπον διαβιώσεως αύτών, άνεξαρτήτως του αν αύτός και τότε δεν έθεωρείτο ό πρέπων.

Η σύμβασις τής 21ης Νοεμβρίου 1939 προέβλεπε ως άρχικόν μηνιαίον μισθόν τον των 5.000 δρχ., μετά 15ετίαν δε τον των 10.000 δρχ., και έκ τούτου προφανώς παρείχεν εις τους Χημικούς περισσότερα μέσα αντιμετώπισεως τών βιοτικών των άναγκών από την σήμερα ισχύουσαν. Διότι, ως μάς έπιτραπή, έχοντες ως τεχνικοί πλήρη επίγνωσιν τής πραγματικότητος και ιδιαίτέρως τών σχετικών προς την δικαιολόγησιν τής διαμορφώσεως του ύψους του τιμαρίθμου του άναφερομένου εις τό κόστος ζωής τών έπιστημόνων γενικώς και ιδιαίτέρως τών τεχνικών, να μη άποδεχόμεθα ούδένα έκ τών έκάστοτε προβαλλομένων τιμαρίθμων κόστους ζωής, ως δυνάμενον να άξιωθῆ τής τιμής να άποτελέση ένδειξιν τής πραγματικότητος, όσον άφορᾷ τον τιμαρίθμον κόστους ζωής τών έπιστημόνων.

Φρονοῦμεν έν προκειμένω ότι ό πραγματικός τιμαρίθμος άναπροσαρμογής του κόστους ζωής εις συγχρόνους δραχμάς έν σχέσει προς τας προπολεμικάς, διά τους έπιστήμονας γενικώς και διά τους τεχνικούς ειδικώτερον, δεν δύναται να έκτιμηθῆ ως κατώτερος τών 700/1000 έως 750/1000 τών προπολεμικώς άπαιτουμένων δραχμών.

Έκ τούτου είναι εύνόητον ότι, διά να επανέλθωσιν οί Χημικοί εις την προπολεμικήν και μόνον στάθμην του βιοτικού των επιπέδου, άνεξαρτήτως του ότι και αύτη δεν ήτο τότε ή έκ τών πραγμάτων ένδεδειγμένη, και ούχι διά να βελτιώσωσι,

* Εισηγητής, ό κ. Δ. Καραθανάσης.

ὡς ὄφειλε, ταύτην, θὰ ἔπρεπε αἱ σήμερον ἰσχύουσαι Σ. Συμβάσεις νὰ προέβλεπον ὡς πρῶτον μὲν μισθὸν τὸν τῶν 3.500 δρχ. ἀντὶ τῶν 2.500, μετὰ 10ετίαν τὸν μισθὸν τῶν 5.300 δρχ. ἀντὶ τῶν 4.500 καὶ μετὰ 15ετίαν τὸν μισθὸν τῶν 7.000 δρχ. ἀντὶ τῆς, διὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν περίπτωσιν, ἀπεμπολήσεως παροχῆς καὶ τῆς ἐλαχίστης αὐτῆς ἀντιμισθίας ὡς δυστυχῶς θὰ λάβῃ χώραν διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπερδεκαετῆ ὑπηρεσίαν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσχυοῦσης συμβάσεως, ἐπὶ προφανεῖ καὶ ἀνυπολογίστῳ ζημίᾳ ὄχι μόνον ἀμφοτέρων τῶν ἀντισυμβαλλομένων, δηλαδὴ τῶν Χημικῶν καὶ τῆς Βιομηχανίας, ἀλλὰ, ὅπερ καὶ σπουδαιότερον, τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Τὸ ὅτι, αἱ ἀπόψεις ἡμῶν αὐταὶ εἶναι καὶ ὀρθαὶ καὶ δίκαιαι καταδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ πολιτεία πρὸ πολλοῦ ἤδη προέβη εἰς ἀναπροσαρμογὴν τῶν ἀποδοχῶν τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ὑπαλλήλων, μὲ μέσον συντελεστὴν ἀναπροσαρμογῆς διὰ μὲν τοὺς στρατιωτικούς τὸν 600/1000 τῆς προπολεμικῆς ἀντιμισθίας των, διὰ δὲ τοὺς πολιτικούς τὸν 565/1000 ταύτης καὶ ἐν συνεχείᾳ προέβη εἰς βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν κατὰ 10 ο/ο γενικῶς καὶ ἔφερεν οὕτως τοὺς ἀντιστοίχους μισθοὺς εἰς τὴν οἰκίαν 660/1000 καὶ 620/1000 ἔναντι τῆς προπολεμικῆς ἀντιμισθίας, ἀπὸ ἀρκετοῦ δὲ χρόνου ἐρευνᾷ τὸν τρόπον τῆς παροχῆς μεγαλυτέρας ἐνισχύσεως, ἀναγνωρίζουσα οὕτω τὸ γεγονός τῆς εἰς ἀνώτερα δυστυχῶς ἐπίπεδα προωθήσεως τοῦ τιμαριθμοῦ τοῦ κόστους ζωῆς γενικῶς καὶ τῆς ἐκ τούτου ἀνάγκης καλύψεως τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν τῶν ὀργανῶν τῆς.

Μήπως ἐκ τούτου δικαιολογεῖται ἡ ἐπιβάλεται ὅπως οἱ Ἕλληνες Χημικοὶ τυγχάνουσιν ἀνίσου μεταχειρίσεως;

Ἄλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν ἡ ἐπ' ἑσχάτων θεθεῖσα ἐν ἰσχύϊ Σύμβασις ἐργασίας τῶν πρακτικῶν Μηχανικῶν, τελούντων ἐν τῇ Βιομηχανίᾳ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν φυσικῶν Τεχνικῶν Προϊσταμένων των, τῶν Χημικῶν, διὰ νὰ μὴ ἐπεκταθῶμεν περαιτέρω, ἔφερε καὶ δικαίως τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἐργασίας των εἰς τὰ 620/1000 ἕως 650/1000 τῆς προπολεμικῆς ἀμοιβῆς των εἰς συγχρόνους δραχμάς.

Οὕτω, μόνον διὰ τοὺς Ἕλληνας Χημικούς, ἡ σχέσις ἀναπροσαρμογῆς ὡς διὰ τῆς τελευταίας Συλλ. Συμβάσεως διαμορφοῦται, εἶναι κατωτέρα καὶ τοῦ 500/1000 τῆς προπολεμικῆς ἀμοιβῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι περιορίσθη ὁ χρόνος προστασίας μόνον εἰς τὴν πρώτην 10ετίαν.

Ἡ ἔκτασις τῆς ἐκάστοτε ἀποκαλυπτομένης πλάνης ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον ἀμοιβῆς τῶν Ἑλλήνων Χημικῶν, εἰς τοὺς συμπτωματικῶς καὶ μόνον καθισταμένους ἐνημέρους τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος, δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐν ἐκτάσει. Δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἡ ἀντιπαραβολὴ τῶν σχετικῶν μὲ τὴν ἀμοιβὴν τῶν Χημικῶν παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς ξένοις.

Δὲν πρόκειται ν' ἀσχοληθῶμεν καὶ μὲ ἄλλους

ἴσως ἐνδεδειγμένους παραλληλισμούς, πλὴν τοῦ γενικωτάτου παραλληλισμοῦ μεταξύ τῶν ἐπιστημόνων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐργατῶν ἀφ' ἑτέρου, ὡς ὑπεστηρίχθη κατὰ Σεπτέμβριον 1955 εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ συνελθὸν Συνέδριον τοῦ Διεθνoῦς Ἰατρικοῦ Συλλόγου (World Medical Association). Κατὰ τοῦτο, τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας τῆς Γενεῦσης εἰσηγήθη κατ' ἀρχὴν ὅτι οἱ Ὑγειονομικοὶ Ἐπιστήμονες (Ἴατροὶ κλπ.), οἱ ἐργαζόμενοι ὡς μισθωτοί, θὰ πρέπει νὰ ἀμείβωνται μὲ ἐλάχιστον ὄριον ἀμοιβῆς τὸ ἰσόποσον τῶν 5 ἡμερομισθίων ἀνειδικεῦτου ἐργάτου τῆς χώρας ἐν ἐργάζονται.

Τὴν εἰσήγησιν ταύτην ὁ Παγκόσμιος Ἰατρικὸς Σύλλογος δὲν ἐπεδοκίμασε, ἐφ' ὅσον ἐθεώρησε τὴν προτεινομένην ἀμοιβὴν ὡς μὴ ἱκανοποιητικὴν.

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς, κατὰ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ παγκοσμίου Ἰατρικοῦ κόσμου, ἀπαραδέκτου ἀπόψεως ἀμοιβῆς τῶν ἱατρῶν κατὰ τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας, ἐφαρμοζομένη διὰ τοὺς Χημικούς θὰ ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὴν πρώτην κλίμακα τῆς ἀμοιβῆς τῶν Χημικῶν εἰς τὸ ὕψος τῶν 6.300 δρχ., δηλαδὴ εἰς 50 ο/ο ἐπὶ πλεόν τῆς ὡς μεγίστης ὑποχρεωτικῶς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς ἰσχυοῦσης Συμβάσεως ἀντιμισθίας τῶν 4.500 δρχ. διὰ τὴν 10ετίαν.

Ἄποδοχὴ εἰρωνεία!

Ἴδου διατὶ οἱ Ἕλληνες Χημικοὶ θεωροῦν ἐπιβεβλημένην ἐκ τῶν πραγμάτων τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς ἰσχυοῦσης Συλλογικῆς Συμβάσεως, ὥστε αὐτὴ νὰ δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς δι' οὓς πρέπει νὰ διαμορφοῦνται αἱ Συμβάσεις σκοπούς, οἵτινες βεβαίως οὐδεμίαν σχέσιν πρέπει νὰ ἔχωσι πρὸς τὴν κατάδειξιν τῆς ἀδυναμίας κατανοήσεως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τῶν σκοπῶν αὐτῶν, πολὺ δὲ περισσότερο τῆς προβολῆς δι' αὐτῶν ἀπόψεων αὐτόχρονον ἀνεδαφικῶν.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι, ἐν συνεχείᾳ τῶν ἐργασιῶν τοῦ παρόντος Πανελληνίου Χημικοῦ Συνεδρίου, θέλουσι ἐφεξῆς ἀναμορφωθῆ αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πεπλανημένοι ἀπόψεις καὶ τοποθετηθῆ ἐπὶ ὑγείων καὶ μόνον βάσεων, ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ τῶν ἀμέσως ἀντισυμβαλλομένων.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ἐκ τούτου ὅτι ἡ μόλις πρὸ ὀλίγου θεθεῖσα ἐν ἰσχύϊ σύμβασις τῶν Χημικῶν θὰ ἀναμορφωθῆ πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς ἰσχύος της, κατὰ τρόπον ὁ ὅποιος ὁ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τῆς κατανοήσεως τῆς ἀνάγκης ἀπνομῆς δικαιοσύνης εἰς τοὺς Ἕλληνας Χημικούς ὑπὸ τῶν ἀπασχολούντων αὐτοὺς κύκλων.

Οὕτω θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν γενικωτέρας φύσεως ἀναγκῶν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ὑπὸ ἐνθουσιῶντων τεχνικῶν, δυναμένων νὰ μεταλαμπαδεύσωσι τὸν ἐνθουσιασμόν των πρὸς ἀποδοτικωτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν παραγωγὴν ἀγαθῶν ζητημάτων, διὰ τῆς διὰ παντὸς δυνατοῦ τρόπου συνεχoῦς καὶ ἀόκνου προσπάθειας μειώσεως τοῦ κόστους τῆς παραγωγῆς ὑπὸ σύγχρονον βελτίωσιν τῆς παραγωγικότητος,

δχι μόνον εἰς τοὺς ἤδη ἐν δράσει τομεῖς τῆς Βιομηχανικῆς ἐν γένει παραγωγῆς καὶ δραστηριότητος, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον εἰς τοὺς ὑπὸ δημιουργίαν νέους τομεῖς ταύτης, διὰ τῆς προωθησεως τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν

πόρων τῆς χώρας καὶ τῆς ἐκβιομηχανίσεως αὐτῆς καὶ ἐξασφαλίσεως καλύτερων συνθηκῶν διαβίωσης ὄλων τῶν Ἑλλήνων καὶ προβολῆς διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τῶν ἑλληνικῶν δυνατοτήτων πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΣ

Ὁ κ. Καρνῆς: Παρατηρεῖ ὅτι ἐπιβάλλεται, ἡ ταχεῖα ἐπέκτασις τῆς ἤδη ὑπογραφείσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ εἰς τοὺς ἄλλους χημικοὺς τοὺς μὴ ἐργαζομένους μὲν εἰς τὴν Βιομηχανίαν, ἀλλὰ συνδεομένους μετὰ τοῦ ἐργοδότηου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ βικαίου.

Ὁ Κος Εὐαγγελοπούλος: Διαπιστώνει ὅτι ἐν τῇ οὐσίᾳ ἡ ὑπογραφεῖσα σύμβασις ἐξυπηρετεῖ τὸ ἥμισυ μόνον τῶν Χημικῶν, ἀφοῦ οἱ ὑπόλοιποι ἀμείβονται βᾶσει τοῦ παλαιοῦ μισθολογίου καὶ ἐφόσου καὶ διὰ τοὺς χημικοὺς ἀκόμη τῶν μεταλλείων ἀμφισβητεῖται αὐτὴν τὴν στιγμήν ἂν εἶναι χημικὸί τῆς Βιομηχανίας κλπ. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ ἐντείνωμεν τὰς προσπάθειάς μας διὰ τὴν ταχεῖαν τακτοποίησιν τοῦ θέματος.

Ὁ κ. Μάρκοπουλος: Πληροφορεῖ ὅτι τὸ ἐκκρεμὸν θέμα τῆς ἐπέκτασεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως θὰ συζητηθῆ κατ' αὐτὰς εἰς τὸ σχετικὸν γινεαμοδετικὸν συμβούλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ, παρὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἀρμοδίων, τὸ Δ.Σ. τῆς Ἐνώσεως καὶ ὁλόκληρος ὁ χημικὸς κόσμος διατελοῦν ἐν ἀγωνίᾳ.

Ὁ κ. Πανόπουλος: Ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὴν ὑπο-

γραφήν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ὄρισι μὲν βιομήχανοι ἀποπειρῶνται ν' ἀπολύσουν χημικοὺς ἀπὸ τὰς Βιομηχανίας τῶν διὰ νὰ προσλάβουν ἄλλους μὲ μικρότερον μισθόν. Τὸ θέμα αὐτὸ τῶν ἀπολύσεων θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάζεται ἀπὸ ἓνα κατάλληλον ὄργανον, ὅπως εἶναι π.χ. τὸ Ἀνώτατον Χημικὸν Συμβούλιον εἰς τὸ ὁποῖον, διὰ τὰς περιπτώσεις αὐτάς, θὰ συμμετέχη ὁ Πρόεδρος τῆς Ε.Ε.Χ., ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων καὶ εἰς ἀντιπρόσωπος τοῦ Συλλόγου Χημικῶν Βιομηχανίας.

Ὁ κ. Κώνστας: Παρατηρεῖ ὅτι δὲν εἶναι μόνον ἡ διαφορὰ τῶν χιλίων περίπου δραχμῶν ἡ αἰτία νὰ ἀπολύσων οἱ βιομήχανοι χημικοὺς μὲ πολλῶν ἐτῶν προϋπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ διάφοροι ἄλλοι λόγοι. Διότι δυστυχῶς συμβαίνει νὰ κρίνουν τοὺς χημικοὺς (καὶ νὰ τοὺς ἀποδίδουν ἐνίοτε μομφήν) ἄνθρωποι σταροῦμενοι ὄχι μόνον χημικῶν γνώσεων ἀλλὰ καὶ στοιχειώσεως μαθησεως. Ὁ χημικὸς εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ἔχει πρὸ νὰ καταπένη, διότι δὲν ὀφίσταται τὸ ἀμόδιον ὄργανον. Δι' αὐτὸ συμφωνεῖ ὅτι πρέπει νὰ δημιουργηθῆ τὸ κατάλληλον ὄργανον διὰ νὰ ἐξετάζη τὰς περιπτώσεις τῶν ἀπολύσεων.